

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 849/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť Slovenskej republiky – Ministerstva financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, v zastúpení podpredsedu vlády Slovenskej republiky a ministra financií Slovenskej republiky Ing. Petra Kažimíra, právne zastúpeným Mgr. Branislav Teplanom, zamestnancom Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015, rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára 2010 a rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 36 C 95/2008-348 z 27. mája 2009, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Slovenskej republiky – Ministerstva financií Slovenskej republiky v časti, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára 2010, **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosť o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

3. O d k l a d á vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 36 C 95/2008-348 z 27. mája 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára 2010.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2015 doručená sťažnosť Slovenskej republiky – Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľka“), v zastúpení podpredsedu vlády Slovenskej republiky a ministra financií Slovenskej republiky Ing. Petra Kažimíra, právne zastúpenej Mgr. Branislavom Teplanom, zamestnancom Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015, rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára 2010 a rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 36 C 95/2008-348 z 27. mája 2009. Podaním doručeným ústavnému súdu 10. decembra 2015 sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015 a rozhodnutí, ktoré mu predchádzali.

Sťažovateľka v podstatnej časti sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom financií SR predkladá Ústavnému súdu Slovenskej republiky podľa § 49 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť proti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, Krajskému súdu v Trnave a Okresnému súdu

v Trnave, nakoľko uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. IMCdo 3/2011 zo dňa 27.05.2009, rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/331/2009-397 zo dňa 26.01.2010 a rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 36C/95/2008 - 348 zo dňa 27.05.2009 boli porušené jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutím súdov došlo k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces...

Žalobou podanou dňa 23.05.2008 sa žalobkyňa domáhala náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Nárok na náhradu škody žalobkyňa odvíja od skutočnosti, že rozhodnutie Colného úradu Trnava č. 38113/2006-5864 zo dňa 22.09.2006 bolo zrušené rozhodnutím Colného riaditeľstva SR - Bratislava č. 43658/2006 - 1410 zo dňa 14.12.2006 a vec vrátená na nové konanie a to na základe podaného odvolania zo strany žalobkyne. Rozhodnutím č. 38113/2006 - 5864 zo dňa 22.09.2006 mala žalobkyňa zrušené povolenie na spracovanie denaturovaného liehu na území SR. Zrušením tohto rozhodnutia a vrátením veci na nové konanie začalo opäť platiť povolenie na spracovanie denaturovaného liehu na území SR, ktoré bolo vydané dňa 10.08.2006. Výsledkom vydania týchto rozhodnutí bola skutočnosť, že žalobkyňa v období od 22.09.2006 do dňa 14.12.2006 nemohla vykonávať spracovateľské operácie denaturovaného liehu na území SR. Žalobkyňa si uplatnila škodu v celkovej výške 158 722,50 Eur so 14,5 % úrokom z omeškania od 22.09.2006 do zaplatenia a náhradu trov konania. ...

... dávame do pozornosti tú skutočnosť, že splnomocnený právny zástupca žalobkyne, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody a v celom konaní žalobkyňu zastupoval bol bývalý zamestnanec Colného riaditeľstva SR, ktorý ako riaditeľ právneho odboru podpísal zrušujúce rozhodnutie Colného riaditeľstva SR zo dňa 14.12.2006 a teraz namieta nezákonnosť colného konania. Na uvedené sme poukazovali v priebehu celého konania...

Okresný súd Trnava (ďalej len „prvostupňový súd“) rozhodol tak, že nás zaviazal uhradiť žalobkyňi sumu vo výške 152 782,64 Eur, trovy konania vo výške 5 701,09 Eur a v časti 5 939,86 eur konanie zastavil. Prvostupňový súd priznal žalobkyňi uplatnený nárok v celom rozsahu, pričom konanie v časti 5 939,86 Eur zastavil na základe upraveného petitu žalobkyne.

V rámci prvostupňového konania sme namietali skutočnosti súvisiace s preukázaním uplatnenej škody, poukazovali sme na rozpory pri uplatnení škody, pričom sme mali za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno pri preukazovaní vzniku škody. Vzhľadom na skutočnosť, že preukázanie vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody je nevyhnutnou podmienkou pri uplatnení nároku na náhradu škody, voči rozhodnutiu prvostupňového súdu sme podali odvolanie, v ktorom sme poukázali na pochybenia spočívajúce v neúplnom zistení skutkového stavu, nesprávnych skutkových zisteniach na základe vykonaných dôkazov a nesprávnom právnom posúdení zo strany prvostupňového súdu.

Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na základe nami podaného odvolania rozhodol tak, že rozsudok prvostupňového súdu zmenil a zaviazal nás zaplatiť žalobkyňu sumu 145 034,13 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 21.04.2007 do zaplatenia, trovy konania vo výške 5 701,09 Eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi prvostupňového súdu, okrem naplnenia predpokladov zodpovedností štátu za škodu vzniknutú žalobkyňu z titulu prepadnutia časť zloženej zábezpeky z dôvodu nevyčerpania dovoznej licencie AGRIM a v tejto časti žalobu zamietol.

Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti neprihliadol na závažné nedostatky pri preukazovaní vzniku škody uplatnenej žalobkyňou (titulom úhrady zmluvných pokút a zvýšených nákladov na dopravu a spracovanie), využili sme zákonnú možnosť a obrátili sa na Generálnu prokuratúru SR podnetom na podanie mimoriadneho dovolania č. MF/005640/2010 - 241 zo dňa 02.03.2010. Generálny prokurátor SR na základe uvedeného podnetu podal mimoriadne dovolanie č. V/1 Pz 205/10 - 16 zo dňa 21.02.2011, v ktorom konštatoval, že súdy (prvostupňový a odvolací) sa neriadili príslušnými zákonnými ustanoveniami a rozhodnutiami oboch súdov bol porušený zákon, pričom spôsob bližšie špecifikoval v odôvodnení podaného mimoriadneho dovolania.

V tejto veci bol povolený odklad výkonu rozhodnutia.

Dňa 26.10.2015 nám bolo doručené uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktorým odmietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora z procesných dôvodov, keď konštatoval, že žalovaná nevyužila všetky možné opravné prostriedky, t. j. nepodala dovolanie, na základe čoho je dodatočná aktivita generálneho prokurátora procesne neprípustná. ...

Sťažovateľ je v danom prípade nositeľom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, keďže sťažovateľ tu nevystupuje ako nositeľ verejnej moci (II ÚS 187/03) a riešený právny vzťah je od momentu jeho vzniku charakterizovaný rovnosťou postavenia jeho účastníkov.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na rozhodnutie, ktorého dôvody vydania sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny.

Presvedčivosť odôvodnenia rozsudku znamená, že premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd na základe týchto premís dospel, sú pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne a spravodlivé. Zistené nedostatky v odôvodnení prvostupňového, odvolacieho a Najvyššieho súdu SR majú za následok jeho čiastočnú nepresvedčivosť. Táto okolnosť zakladá porušenie ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. a tým aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v podobe odňatia možnosti žalovanej konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p..

Z formulácie § 132 O. s. p. možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe č. 4 rok 2008).

Sme si vedomí toho, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania.

Právo na spravodlivý súdny proces obsahuje dve integrálne súčasti, ktoré sú vzájomne späté a podmienené, a to právo na prístup k súdu a právo na spravodlivé súdne

konanie. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

V tomto prípade súdy vo svojich rozhodnutiach nielenže nedali na rozhodujúcu argumentáciu sťažovateľa špecifickú odpoveď, ale svojvoľne hodnotili zistený skutkový stav, ktorý je možné v súhrne klasifikovať ako arbitrárny a z tohto dôvodu neakceptovateľný a nezákonný.

Arbitrárnosť v rozhodovaní sa stala súčasťou konania ako pred prvostupňovým a odvolacím súdom, tak pri rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR.

V rámci prvostupňového konania sme poukazovali na nezrovnalosti a neopodstatnenosť nároku pri uplatnení škody ohľadom úhrady zmluvných pokút z dôvodu nedodania spracovaného výrobku zmluvným partnerom. V konaní bola preukázaná skutočnosť, že aj keď v rozhodnom období žalobkyňa nemala povolené spracovania na území SR, mohla spracovateľské operácie vykonávať v Rakúsku, kde mala už od roku 2006 vydané povolenie. Toto povolenie bolo vydané na rozsah spracovania 30 000 ton, na základe čoho mohla žalobkyňa spracovať potrebnú časť zmesi a dodržať zmluvné podmienky vyplývajúce z uzavretých zmlúv. Súd neakceptoval a neprihliadol na našu argumentáciu, že nedodržanie zmluvných záväzkov žalobkyne nemohlo byť v príčinnej súvislosti s nemožnosťou vykonávať spracovateľské operácie na území SR.

Taktiež sa súd logickým a zrozumiteľným spôsobom nedokázal vysporiadať s našimi námietkami ohľadom uplatnenia škody z titulu zvýšených nákladov za dopravu a spracovanie. Poukazovali sme na zmätočnosť výpočtov, nezrozumiteľnosť rozdielových nákladov a na skutočnosť, že žalobkyňa uvedené náklady preukazovala iba faktúrami. Žalobkyňa doložila ďalšie výpočty, ktoré nám boli odovzdané pred pojednávacou miestnosťou v deň pojednávania 27.05.2009, na ktorom sme boli zaviazaní na úhradu škody v celom rozsahu bez toho, aby nám umožnil bližšie sa oboznámiť s predloženými dôkazmi. Z dodatočného preskúmania týchto dôkazov bolo zistené, že boli zmätočné, nepreukazujúce vznik škody, napriek tomu nás súd k tejto škode zaviazal. Rozhodujúcou a pre konanie podstatnou skutočnosťou bolo vysporiadať sa s našimi námietkami ohľadom nejasnosti vo výpočtoch a preukazovaní škody, ako aj vysporiadanie sa s otázkou prečo žalobkyňa

nevykonala spracovateľské operácie potrebné pre splnenie svojich záväzkov na území Rakúska, čím by predišla škode. K tejto otázke žalobkyňa iba uviedla, že to nebolo možné, čo bolo pre súd postačujúce. Prvostupňový súd sa nevysporiadal s rozhodujúcimi a pre konanie podstatnými námietkami, čo spôsobil arbitrárnosť rozhodnutia a porušenie nášho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

V rámci podaného odvolania sme poukázali na závažné pochybenia pri hodnotení dôkazov a právnom hodnotení skutkového stavu prvostupňovým súdom. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi prvostupňového súdu (okrem škody priznanej titulom prepadnutia dovoznej licencie AGRIM). Ohľadom našej argumentácie v odvolaní, že výška škody zo strany žalobkyne nie je preukázaná len doložením samotných faktúr uviedol, že takúto argumentáciu sme v rámci prvostupňového konania nepoužili, a preto uvedená námietka až v odvolacom konaní nemôže byť úspešná.

Vzhľadom na takéto právne závery je možné konštatovať, že odvolací súd dostatočným spôsobom neobsiahol a nevyhodnotil našu argumentáciu, keďže na fakt, že samotná faktúra nepreukazuje výšku škody sme písomne poukázali vo vyjadrení zo dňa 04.05.2009 adresované prvostupňovému súdu. Takéto závažné pochybenia spôsobili arbitrárnosť aj v rozhodovaní odvolacieho súdu.

Na základe týchto pochybení súdov sme využili zákonom prípustnú možnosť a obrátili sme sa podnetom na generálneho prokurátora. Dovolanie nebolo z našej strany podané, nakoľko nám zákon využitie takéhoto opravného prostriedku neumožňoval.

Generálny prokurátor po preskúmaní podaného podnetu vyhodnotil arbitrárnosť rozhodnutí súdov, konštatoval, že súdy sa neriadili príslušnými zákonnými ustanoveniami a rozhodnutiami oboch súdov bol porušený zákon, na základe čoho podal mimoriadne dovolanie na Najvyšší súd SR.

Najvyšší súd SR až po takmer piatich rokoch rozhodovania uznesením I Mcdo 3/2011 zo dňa 14.10.2015 rozhodol tak, že mimoriadne dovolanie odmietol. Týmto dlhým rozhodovaním spôsobil, že samotná škoda sa neprimerane navýšila. Z odôvodnenia vyplýva, že mimoriadne dovolanie bolo odmietnuté z procesných dôvodov, t. j. že žalovaná nevyužila všetky možné prostriedky právnej ochrany (podanie dovolania) a z tohto dôvodu je neskoršia aktivita generálneho prokurátora neprípustná.

S takouto argumentáciou Najvyššieho súdu SR nemožno súhlasiť a považujeme ho za protizákonný. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť len právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§236 ods. 1 O.s.p.). V tomto prípade by dovolaním nebolo napadnuté zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu a neexistoval ani ďalší dôvod, na základe ktorého by bolo možné zákonným spôsobom využiť inštitút dovolania a týmto spôsobom sa obrátiť na Najvyšší súd SR.

Z tohto dôvodu odôvodnenie odmietajúceho uznesenia NS SR, cit: „Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy, a to aj v prípade pochybnosti o jeho účinnosti, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok z roku 1980). Účastník konania je povinný vyčerpať všetky dostupné opravné prostriedky až po najvyššiu úroveň do takej miery, do akej je možné rozumne predpokladať, že ten - ktorý opravný prostriedok, oprávnenie podať účastník má, je (aspoň) potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Osobný názor účastníka konania na účinnosť alebo neúčinnosť konkrétneho riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku nie je významný.“

V tomto prípade sa nejednalo o to, či žalovaná svojim osobným názorom vyhodnocovala právny význam toho, či podať alebo nepodať dovolanie, ale o to, že jej právne predpisy SR možnosť podať dovolanie neumožňovali. Skutočnosť, či by prípadné podanie dovolania bolo pre vec významné, nebolo o osobnom názore žalovanej ako účastníka konania.

Tieto skutočnosti dokladuje aj doterajšia rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, kde práve nami podané dovolania boli odmietané z dôvodu, že nie sú procesne prípustné, nakoľko Najvyšší súd SR nie je treťou inštanciou v štruktúre súdnictva SR (rozhodnutia NS SR: 2Cdo 422/2014, 4Cdo 98/2014).

Žalovaná využila jediný opravný prostriedok, ktorý jej predpisy SR umožňovali a obrátila sa s podnetom na generálneho prokurátora SR.

Zastávame názor, že takýmto rozhodnutím Najvyššieho súdu SR bolo žalovanej odňaté základné právo podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Najvyšší súd SR namiesto toho, aby sa zaoberal nezákonnosťou doterajšieho

konania, na ktorú poukázal aj generálny prokurátor SR v podanom mimoriadnom dovolaní, pokračoval v arbitrárnosti, keď protizákonne, v rozpore so svojou doterajšou rozhodovacou praxou z procesného dôvodu mimoriadne dovolanie odmietol.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo Slovenskej republiky – Ministerstva financií Slovenskej republiky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo dňa 14.10.2015 porušené bolo.

3. Rozhodnutia Okresného súdu Trnava č. k. 36C/95/2008 - 348 zo dňa 27.05.2009, Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/331/2009 - 397 zo dňa 26.01.2010 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo dňa 14.10.2015 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

V podaní doručenom ústavnému súdu 10. decembra 2015 sťažovateľka uviedla:

„Na základe predmetného právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Trnave už prebieha voči sťažovateľovi exekúcia.

Podľa § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. môže Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

S poukazom na skutočnosť, že rozhodnutím Ústavného súdu SR môže dôjsť k zmene právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým bol štát zaviazaný na náhradu škody, navrhujeme do rozhodnutia vo veci odložiť vykonateľnosť rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára 2010 a Okresného súdu Trnava č. k. 36 C 95/2008-348 z 27. mája 2009.

1.A Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 3/2011 zo 14. októbra 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára

2010, spĺňa všeobecné nálezitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné nálezitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 citovaného zákona, a pretože nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodol o jej prijatí v tejto časti na ďalšie konanie v rozsahu, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

1.B V časti, v ktorej sa sťažovateľka domáha zrušenia rozsudku okresného súdu č. k. 36 C 95/2008-348 z 27. mája 2009, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, pretože jeho preskúmanie na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu, čo sťažovateľka aj urobila (krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára 2010). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K návrhu na vydanie dočasného opatrenia

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľky porušil jej základné práva alebo slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

Návrh na rozhodnutie o dočasnom opatrení sťažovateľky, a to na odloženie vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 36 C 95/2008-348 z 27. mája 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára 2010, nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom. Neodloženie vykonateľnosti by mohlo spôsobiť nezvratnú situáciu a ujmu na majetku sťažovateľky, čím by mohli byť porušené jej základné práva a slobody. Keďže odložením vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia nehrozí nebezpečenstvo vzniku škody ani iným dotknutým osobám, ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 36 C 95/2008-348 z 27. mája 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 331/2009-397 z 26. januára 2010, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2015